

Pataki István

kiáltvány helyett

*ha még van hitele ereje súlya
a költői szónak
miként a hívó harangok búgnak
én pataki istván
elrendelem az általános mozgósítást
nemzetem apraja-nagyja
forrongjon s forrjon egybe a harcra
istenes lélekből építsünk várat
melyen nem hatol át a szenny
mely felénk árad
s betör a réseken a lélekpedéseken
a szellempórusokon beszivárog
a soha nem nyugvó fénytelen átok
hamis próféták szétfröcskölt köpete nyála
báránybőrbe bújtatott ordasok gendertivornyája
jönnek jönnek
gyorsan jönnek telepednek
napkeleti bölcsék helyett
napnyugati eszementek
szétverni a bölcsőt jászlat
krisztustalan vak homályban
nem maguktól jönnek
kergeti őket az örület
a semmi menekültjeit
míg özvegyek árvák könnyein
úszik a történelem könnyedén
parttalanul lebeg
elsüllyednek a gyávák
csak a bátrakat menti meg
hát nem hátrálunk kitarunk
nekünk Petőfi, Ady a lövészárkunk
s biztos fedezékünk
szent anyanyelvünk
erőt ad az istenes nemzeti lélek
jön a segítség
paták dobognak az égnek
vágat Attila, Árpád
dübörög a fekete sereg*

*zúdul Bocskai, Rákóczi hada
Dózsa népe összezár egy isteni alakzatba
minket felemel nagyjaink égi örvénye
és miénk a Corvin-köz utolsó tölténye*

tebenned

*tebenned bíztam
mint eleink
portól a röggig
tebenned bíztam tebenned
mint küszöbön felejtett gyermek
kit el sem űznek
be sem engednek
ki már nem kér bebocsájtást
és el sem kóborol
a világgal mégis szembemegy
tebenned bíztam tebenned
ha baráttra leltem
ha megtagadtak
ha tiportam
ha tiportak
ha szidtalak
ha káromlótól védtelek
tebenned bíztam tebenned
ha anyám után sírtam
ha sírása szaggatott
ha kedvessel nevettem
ha a halál faggatott
tebenned bíztam tebenned
ha lázadtam
ha pereltem
befogadva vagy kiverten*

*tebenned bíztam tebenned
én az istenes eretnek
legyen meg örökké
a te akaratod
akkor is
ha nem akarom*

magyarnak maradtam

*városok falvak épülhetnének
öregotthonok iskolák templomok árvaházak
a kövekből melyekkel megdobáltak
hány éhező távozna jóllakottan
a kenyérből mivel visszadobtam
és egyetlen arcom odatartott felét
sokarcúak mennyiszor ütötték
de álltam uram némán álltam
az acsarkodók szájon vágta
ha olykor meginogtam –
a föld mozgott alattam
s ha lerogytam –
csak imára
mint ki csak szeretni vágya*

*hatalmam ha volt –
csak magamon
kacagtam minden hatalmon
s azokon
akik kinevettek
mert szeretni mertem
felemelve vagy leverten
istent nemzetet hazát és nőt
s áldottam bölcsőt temetőt*

*ők a nevetők
ütésre lendülő karral
szédelegnek a sivatagban
én magyarnak állva maradtam
hogyan lássátok:
szétporladnak
a felém dobált kövek
rajtuk veszett kutyák heverésznek
kenyeremből jóllakottan
nyál csorgatva és unottan*

A premontreiek temploma, olaj, karton, 70 × 100 cm

Stáció, olaj, farostlemez, 48 × 70 cm